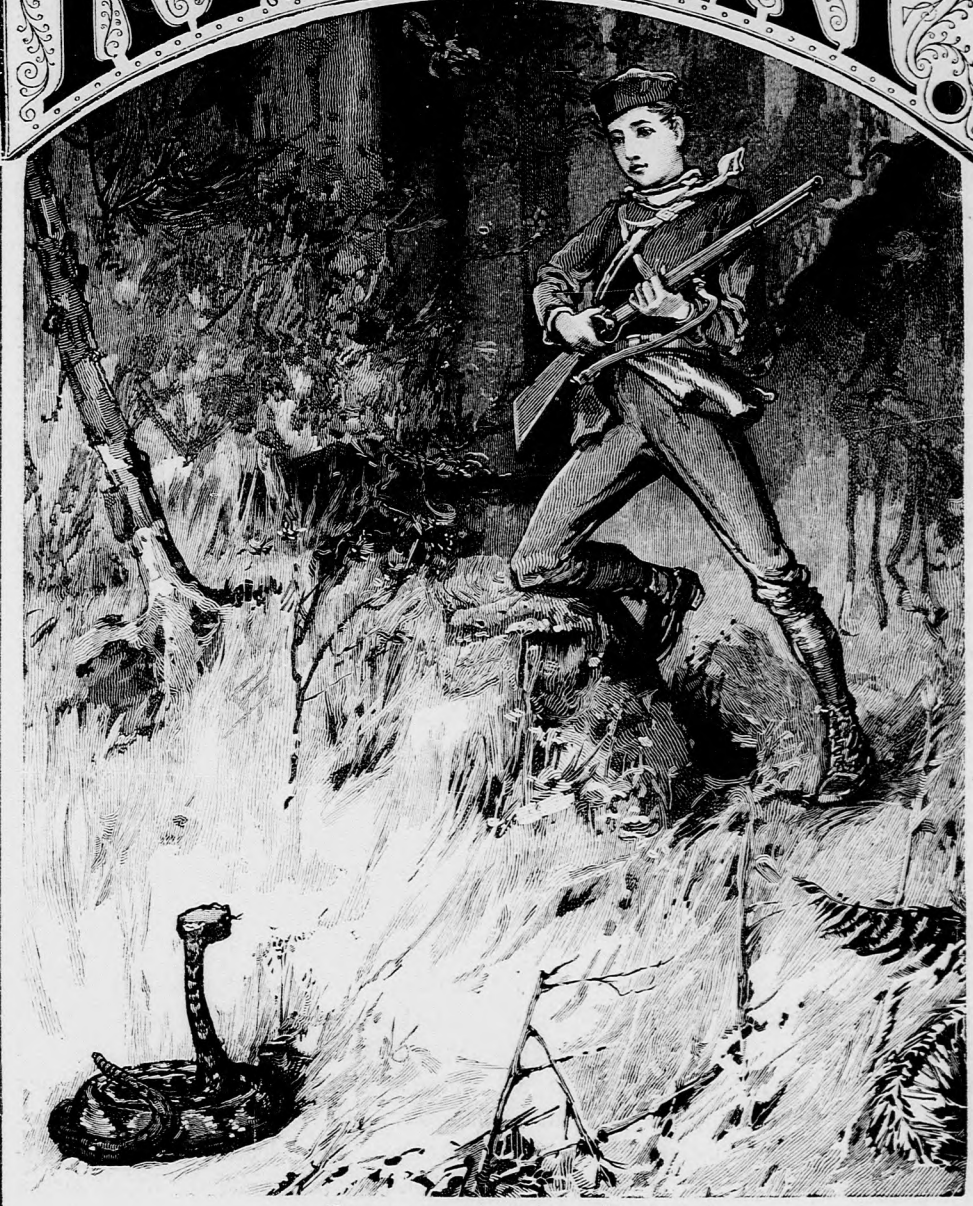

M.

ből
son
nek
zsé-
az
majd
irt
rel.
g és
még
erde-
han-
lak-
mahl
Ditti-
sem,
méltó
estél.
rven-
a, azt
gy a
yesen
iadó-
tosan
vözöl-
lítása
mint
a. —
rülhet
násféle
Berg-
fejtők
jzzám.
magya-
Mihal-
e, nem
n.

KIS LAP

... RÁ AKART LÖNI. (Lásd a 374. lapon.)

XXXIV. kötet, 24 szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. június 10-én.

molitá-
25 kr,
1 frt,
Palika
Singer
ta 3 frt
ap«-ból
ii napi-
es ada-
bácsi.
um épület.
ten.

A SZÖRNYETEG.

— Rege a görög ó-korból. —

(Nagyobbacska fiuknak elmeséli Szidi néni.)

(Folytatás.)

E ELJÁRT az idő és Pegazus még mindig nem mutatkozott. Bellerofon már-már elcsüggedt. Bántotta, hogy Jobates király gyávanak tarthatja; azt hiheti felőle, megszökött Chimera elől. Amellett vérezett a szive, hárá gondolt, közben mennyi gonosztságot követ el az a szörnyeteg, míg maga tétlenül vesztegel Piréne forrása mellett. Félt, hogy elmulik ifju életereje a hosszú várakozásban. Egyetlen vigasza a gyermek volt; ha az nem biztatta volna napról napra új reménnyel, Bellerofon már viszsza ment volna Liciába, hogy Pegazus nélkül küzdjön meg a Chimerával. Persze, hogy Bellerofon ez esetben szörnyet halt volna és így valódi szerencséje volt neki a kis fiú szilárd reménye.

— Kedves jó Bellerofon, mondá egy szép reggel a gyermek, meglásd, ma eljön Pegazus. Nem tudom miért, de úgy érzem ma eljön.

És egész nap nem hagyta el Bellerofont; oda simult hozzá és apró karjával átfonta nyakát.

Igy lelte őket a délután. Bellerofon mélyen elmerült szomoru gondolataiba, míg a gyermek folyvást a vízbe nézett. Bántotta szelid lelkét barátjának szomorusága, és hogy ismét elenyészett egy nap reménye, és önkénytelen bele hullott a vízbe néhány könnycseppje s elvegyült a sok-sok könnycseppel, melyet Piréne sirt az ő megölt gyermeke után.

Bellerofon még mindig merően nézett maga elé, midőn a gyermek halk suttogása ébresztette föl.

— Nézd Bellerofon, kép van a vízben.

Az ifju lenézett a forrás tükrébe és azt hitte, hogy madarat lát fenn, magasan fenn az égen, napsugaras, fehér ezüstös szárnyakkal.

— Gyönyörű madár lehet, mondá, és mekkorának látszik!... pedig magasabban repül a felhőknél.

— Reszketek, suttogá a gyermek; nem merek fölnézni hozzá a levegőbe. Milyen szép és mégis csak a vízben merem nézni a képmását. — Kedves Bellerofon, hát nem látod, hogy ez nem madár — ez Pegazus, a szárnyas paripa!..

Bellerofonnak megdobbant a szive. Átható tekintetével fölnézett a magasba; nem látott semmit, mert ép akkor felhő takarta el a tüneményt. De csak egy perczig. Ismét kibontakozva, könnyedén szállt alá a felhőből a tünemény. Bellerofon karjai közé fogta a gyermeket és vissza vonult vele a sűrű bokrok mögé, melyek egészen eltakarták őket. Nem azért, hogy bajtól tartott volna; de félt, hogy Pegazus, ha meglátja őket a forrásnál, elszáll.

Mert valóban ő volt — Pegazus.

Miután oly sokáig várták hiába, végre eljött Piréne forrásához.

Mind inkább közelebb jött. Nagy karikában röpült, mint a galamb szokott, mielőtt leereszkedik. Mind szűkebb köröket vont, míg lassankint alá szállt a földre. Minél közelebb jött, annál szebbnek látszott, annál gyönyörűbbnek a szárnyak ezüst fénye. Végre leereszkedett, oly könnyedén, hogy lába alatt alig hajolt meg a

fű, alig látszott a nyoma a puha fővenyben; és lehajtván szép szilaj fejét, ivott. Sokáig és látható élvezettel szívta magába a tiszta vizet, mert sehol a világon Pegazus annyira nem szerette oltani szomját, mint a Piréne vizéből. Mikor már eleget ivott, játszian csipegetett a here mézes virágaiból; mert nem volt éhes, csak inyenczkedett. Azután elkezdte kényesen emelgetni a lábait: tánczolt, ugrált, mókázott; mert a milyen szép volt, olyan pajkos kedvű is tudott lenni. Egész versenyt futott önmagával, félig a földön, félig a levegőben, majd kiterjesztve, majd meg összehuzva ezüstös szárnyait.

Ez alatt Bellerofon ott a bokor mögött magában töprenkedett: valóban bűn volna ezt a lovat elfogni, mert soha életében ilyen szépet nem látott; soha paripának ilyen szilaj s mégis jó, vidám tekintetét nem látta.

Pegazus egyszer-kétszer megállt, fülét, szimatolt, felkapta fejét és körül nézett, mintha valamit sejtene, ami nincs rendjén.

De midőn nem látott semmit, legkisebb neszt sem hallott, újra elkezdte játékát. Végre nem azért, hogy talán elfáradt volna, csak egy kicsit lustálkodni jött kedve. Bevonta szárnyait és lefeküdt a bársonypuha gyepre. De mivel pezsgett benne az élet, soká nem maradhatott nyugton, elkezdett hemperegni, négy karsu lábát az égnek meresztve. Még így is szép volt.

Bellerofon és a gyermek vissza fojtott lélekzettel nézték, félve, hogy a legkisebb mozdulat elárulja őket és Pegazus nyilsebességgel tűnik el a felhők között.

Mikor Pegazus már megelégette a hempergést, megfordult és lomhán, kényelmesen, mint minden más ló, kinyújtotta az első lábait, hogy fölkeljen.

Ekkor Bellerofon, aki csak erre várt, nesztelenül kiosont a bokor mögül és egy merész ugrással a Pegazus hátán termett.

Igenis, ott ült a szárnyas paripa hátán.

Mekkorát szökkent Pegazus, hogy életében először érezte hátán a terhet! Az volt ám csak az ugrás! Mielőtt Bellerofon csak lélekezethez juthatott volna, a hegyekkel egyazon magasságban találta magát. És a szilaj, szép állat dulva-fulva, ijedtében és boszujában reszketve, nyilsebesen tartott följebb-följebb s bele rohant egy felhő sűrű, hideg ködjébe. Azután villámként csapott le egy kinyúló sziklára, mintha darabokra akarná zúzni önmagát és merész lovasát.

Ezer csinyt követett el, melyeket valaha ló vagy madár véghez vitt. Előre hajlott, oldalt, meg hátra. Hol a hátulsó, hol az első lábaira állt, ágaskodott. Rázta sörényes fejét, kotorta szárnyait, s nyihogva egyenes belevágtatott az égbe. Mikor már jó magasan járt, kezdett kirugni úgy, hogy Bellerofonnak ott volt a sarka, ahol a fejének kellett volna lenni, és azt sem tudta, alatta van-e az ég vagy fölötte? Megfordult és szikrázó szemeivel Bellerofonnak arczába nézve, mindent elkövetett, hogy megharapja.

De Bellerofon kitünő lovasnak bizonyult. Perczre sem vesztette el lélekjelenlétét. Hidegvérrel ügyelt és végre sikerült is neki Pegazusnak a szájába szorítani

az arany zablát. Alig hogy ez megtörtént, a vad, dühöngő paripa egyszerre oly szelid lett, mintha egész életén át Bellerofonnak a kezéből vette volna az abrakot. Szinte elszomorító volt látni e szabad, szilaj teremtés gyors megjuhozását. Érezte ezt Pegazus is, midőn Bellerofon felé hajtotta fejét; az előbbi szikrázó tűz helyett könyvek voltak gyönyörű szemeiben. Bellerofon néhány komoly, de szelid és megnyugtató szóval biztatta. Erre Pegazusnak szomorú tekintete megváltozott. Mert végre is örült, hogy annyi évszázados egyedüliség után akadt egy emberre, aki neki ura és barátja. Az előbbi küzdés alatt elég messzire értek és Bellerofon már kékelleni látta a Helikon hegyormát, melynek legmagasabb csúcsán volt Pegazus otthona. Oda szállt el Pegazus, miután szeliden nézve lovasának arcába, szinte engedelmet kért reá, és leereszkedve, türelmesen várta, hogy Bellerofon leszálljon róla. Az ifju lepattant a paripa hátáról, de a kantárszárat nem eresztette el. Hanem, hogy a szemébe nézett a nemes állatnak, meghatotta annak szépsége és szelidsége; elgondolta, mily boldog, szabad életet élt eddig Pegazus és nem bírta eltökélni, hogy e nemes állatot rabjává tegye, mikor olyan nagyon megkívánja a szabadságot.

És engedve e nagylelkű ösztönének, leemelte a tündér-kantárt Pegazus szép fejéből és kivette szájából az arany zabolát.

— Hagyj el Pegazus, mondá szomorúan; hagyj el, vagy szeress!

Erre nyilsebesen tünt el Pegazus Bellerofon szemei előtt, míg néhány perc

mulva ismét meglátta a leáldozó nap fény-sugaraiban. Mind magasabbra szállva, csak még fénylő pontnak látszott, míg végre egészen eltűnt az ég mélyében.

(Vége következik.)

PAPUCSBAN.

MELEGEM van! Levetem!

Szük a bőr-czipő;
Itt van apa papucsa —
Ez meg kicsit bő.

Lábam a nagy öbölben
Csak úgy lödörög —
De hát hosszú utra én
Ugy sem készülök.

Egyszer-kétszer a szobát
Körül evezem,
S aztán bőr-czipőimet
Ujra felveszem.

KALANDOK AZ ŐS ERDŐBEN.

— Elbeszélés képekkel —

(Vége.)

VILI egy szempillantás alatt félre ugrott egy fa mögé.

— Jól van barátom, én is tudok lőni, gondolá.

És czélozni akart. De ekkor egy kisesz hallatszott oldalvást s amint oda pillantott, egy másik indiánust látott, a ki szintén felvont ijjal közeledett. Így már veszve volt minden remény. Vili belátta, hogy hiába való minden ellenállás. Az egyik vörösbőrüt lelőheti, de ugyanakkor őt is lelövi a másik. Okosabban kell eljárni.

Leeresztette puskáját és rátámaszkodott, jelöl, hogy nem akar lőni. A vörösbőrűek megértették és szintén leeresztették ijjukat, de mindakettő gyors léptekkel közeledett. Vili jól tudta, hogy elfogják. Majdnem sirva fakadt kétségbeesésében, érezve, hogy semmikép sem menekülhet, mert futni hiába való volna, utól érnék, vagy legalább is lelőnék. Csak az biztatta még egy kicsit, hogy ezek a vörösbőrűek talán a Hiava-Oma és Arovaka társai és talán olyan jól jár velök, mint Jack a vezérökkel.

De a kezdet nem volt biztató. Amint a vörösbőrűek oda értek, egyikök szó nélkül elvette Vilitől a puskát, a másik pedig, a sátor felé mutatva, parancsoló hangon mondott a maga indiánus nyelven valamit. A szót Vili nem értette, de azt könnyű volt kitalálnia, hogy a sátor felé kell mennie. A két vörösbőrű közrefogta és megindult vele. Csakhamar ott

voltak a sátonál s Vili és György szomorú meglepetéssel pillantották meg egymást.

— Vili! Téged is elfogtak! kiáltá György. Oh, mi ugyan megjártuk!

— A két testvér ott ült egymás mellett s a vörösbőrűek engedték, hogy beszéljenek kedvökre; de szemmel tartották őket. Menekülésre gondolni sem lehetett.

— Mi lesz most velünk! sohajtá György.

— Isten kezében vagyunk, mondá Vili elszántan. Nem tehetünk semmit. Csak abban bizhatunk, hogy Jack talán szerencsésebb lesz... talán meglátja, hogy bajba kerültünk és haza siet, hoz segítséget.

— De hátha őt is elfogták!

— Akkor veszve vagyunk. Szüleink nem fognak keresni, mert úgy indultunk el, hogy két napig oda leszünk. Ma és holnap nem is várnak haza. Harmadnapra pedig ki tudja, hova hurczolnak ezek a vadak, ha ugyan életben hagynak.

— Oh! Hát azt hiszed, hogy megölnek?

Ekkor a hátuk mögött vigyorogva megszólalt a vörösbőrű, a ki Györgyöt fogta el s a ki értette a fehérek nyelvét:

— Igen, a fehérek meg fognak halni, tűzön fognak meghalni, mind együtt. Hol van a harmadik?

— Nem tudom, felelé Vili.

Az indiánus fenyegető mozdulattal nyult tomahavkjához (kis balta) s Vili látta, hogy közel a halálos veszedelem; de igyekezett nyugodtnak látszani s így felelt:

— Nem tudjuk. Harmadik társunk erre balra indult, hogy megtudja, kik vannak itt a völgyben. Hogy most hol van, nem tudhatjuk.

A vörösbőrű kárörömmel vigyorgott.

— Megfogjuk a harmadikat is és a három fehér fiu tűzön fog megsüüni.

Vili és György halálsápadtan néztek egymásra. Sokat hallottak már a vörösbőrűek kegyetlenségéről; tudták, hogy a mivel ezek fenyegetőznek, azt meg is teszik.

— Imádkozzál, György, szóló Vili esüggeden. Ha Isten nem segít, végünk van.

*

De most már ideje utána néznünk, hogy mialatt a két testvér oly szomorú állapotba jutott, mi történt Jack barátunkkal? Mert hiszen ő is éppen ugy a veszedelmes hely felé indult. És ami ő vele történt, az még sajátságosabb volt.

Jack, mikor elvált társaitól, nem indult rögtön neki a célának, hanem egy sűrű bokor mögött megállva, kissé megfontolta a tervét. Sokszor beszélt neki az atyja affélékről, hogy mit kell tenni, mikor ilyen forma gyanus helyzetbe jut.

— Legelső az, hogy el ne hamarodjál semmit, hanem eszedben járj és jól megfontold előre, mikép végezheted a dolgodat legjobban. A vörösbőrűek nagyon furfangosak; ha dolgod van velök, arra kell törekedned, hogy még szemesebb légy és kifoghass rajtok.

Igy oktatta atyja és Jack most megemlékezett róla. Azt jóformán bizonyosnak tartotta, hogy vörösbőrűek vannak amott. Ha pedig azok vannak, akkor ugyancsak óvatosan kell közeledni, mert

az indiánusok a legkisebb jéről észre veszik, hogy ellenség közelít.

— Ha azt akarom, hogy baj nélkül közelükbe jussak, egészen a tulsó oldalra kell kerülnöm, ott sűrűbbek a fák, könnyebb elrejtőzni, gondolá Jack. Ezek a vörösbőrűek nem szoktak nyugodtan heverészni, bizonyosan szerte kószálnak itt a környéken, egyszerre csak elém toppanhat valamelyik. De nem fog egykönnyen meglepni.

Ezzel kézbe fogva puskáját, lassan, óvatosan megindult. Mindig kiszemelt egy bokrot, ameddig gyorsan ment, ott aztán figyelmesen szétnézett, hallgatózott s nem tapasztalván semmi gyanusat, ismét tovább ment.

Már jó darabon haladt ilyképen, mikor váratlan akadályt talál az útjában: egy veszedelmes mérges kígyó feküdt ott s Jack közeledtére, fenyegetően emelte föl a fejét, hogy rá rontson. Olyan közel volt, hogy Jack első meglepetésében rá akart lőni. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Ohó, barátocskám, ha kicsiny is a fejed, ilyen közélről mégis eltalálom, engem ugyan meg nem marsz.

Már célzott, de ekkor hirtelen eszébe ötlött valami.

— Ha lövök, a dörrenés messzire elhallatszik és ha csakugyan vörösbőrűek járnak itt, mind erre szalad. Nem szabad lőnöm, ez oktalanság volna. Csak te pihengess itt, kígyó barátom, majd én szépen elkerüllek.

S néhány nagy szökkenéssel gyorsan oly messze termett, hogy a kígyó el nem érhetette. Nagyot került, aztán a megkezdett irányban folytatta útját a vörös-

bőrüek sátra felé. Mert abban alig volt kétsége, hogy csakugyan vörösbőrüek tanyáznak ott.

— Furcsa volna, ha Hiava-Oma barátomat találán ott. Valjon mit mondana, ha hozzá lépnék és baráti jobbot nyujtanék neki? Gondolom, itt már nem volna olyan szelid, mint reggel. De nem is megyek oda hozzá.

Folyvást óvatosan ment előre, de amint egy nagyobbacska tisztáson szaladt keresztül a legközelebbi bokrokig, meggyőződött, hogy apja nem hiába mondta, hogy a vörösbőrüek nagyon szemesek és fufangosak. Mert mikor szénézett, mehet-e tovább: látta, hogy nem igen messziről éppen elpattantja reá a nyilat egy vörösbőrü, még pedig senki más, mint reggel legyőzött ellensége, a fiatal Arovaka.

Arra már nem volt Jacknak ideje, hogy ő is célba vegye ellenségét és lőjön. Csak egyetlen egy módja volt a menekülésnek s ezt Jack meg is tette: vilámgyorsan lebukott a földre. S abban a pillanatban, amint leterült a földre, a nyil rezegve furódott mellette a bokrok közé. Éppen keresztül furta volna.

Azalatt a pár pillanat alatt, míg Jack ott feküdt, készen is volt a tervével.

Arovaka, miután nyilat ellőtte és Jackot elesni látta, meg volt győződve, hogy jól eltalálta ellenségét. Diadalmas üvöltéssel vonta ki kését és szaladt Jack felé, hogy a vörösbőrüek szokása szerint diadala jeléül lefejtse agyonlőtt ellensége feje bőrét.

Már egészen közel, alig tiz lépésnyire járt holtnak vélt ellenségétől, mikor

Jack, ki eddig mozdulatlanul feküdt, hirtelen föl pattant és puskáját Arovakára szegzé.

— Megállj! kiáltá rá parancsoló hangon.

A fiatal vadember megdöbbenve, megrettenve állt meg. Erre nem számított. Látta, hogy veszve van. Ha egyet mozdul, Jack agyonlövi.

— Arovaka, te most az én hatalmamban vagy, szólt Jack nyugodtan, de szigoruan. Te meg akartál ölni. Most én, ha nekem úgy tetszik, agyon lölek.

Arovaka még igen fiatal harcos volt, de azt már megtanulta, hogy a vitéznek nem szabad megijedni a haláltól. Pár pillanat alatt leküzdötte ijedelmét s ha sajnálta is, hogy boszuja nem sikerült és vesztes lett, bele nyugodott. Kevély hangon mondá:

— Arovaka készen van... Arovaka híres vitéz fia... Arovaka úgy hal meg, mint vitéz. Lőjj!

Mozdulatlanul várta a halálos lövést, eszébe sem jutott, hogy kegyelemért könyörögjön. Csakhogy erre nem is volt szükség. Jack voltaképen agyonlőhetett volna, mint gonosz ellenséget, ki az életére tört; de bár jól látta, hogy a fiatal vadember a reggeli vereség miatt halálos ellensége, Jack mégsem tudta magát rászánni, hogy megölje. Igazi nemes jóság lakott Jack szívében s e mellett tetszett is neki a fiatal vörösbőrü nagy bátorsága.

Jack tehát nem lőtt, hanem pár lépéssel előbbre ment s így szólt:

— Arovaka, te ellenségem vagy, de én nem haragszom reád. Reggel birkóztunk, én erősebb vagyok, de te arról nem

tehetsz, én sem; te azért mégis derék fiatal vitéz vagy. Ha akarod, legyünk jó barátok.

És kinyújtá feléje a jobb kezét.

A fiatal vadember ámulva nézett a fehér fiura. Eleinte alig akarta hinni, hogy Jack valót beszél. De aztán látta, hogy a fehér ifju igazat mond, leereszti puskáját. És Arovaka, ámbár kész volt meghalni panasz nélkül, titkon mégis csak szerette, ha nem kerül erre rá a sor. S azt is érezte, hogy életét teljesen ennek a fehér fiúnak köszönheti, akit pedig ő éppen az imént meg akart ölni és aki azért még sem haragszik, nem áll boszút, hanem megbocsát.

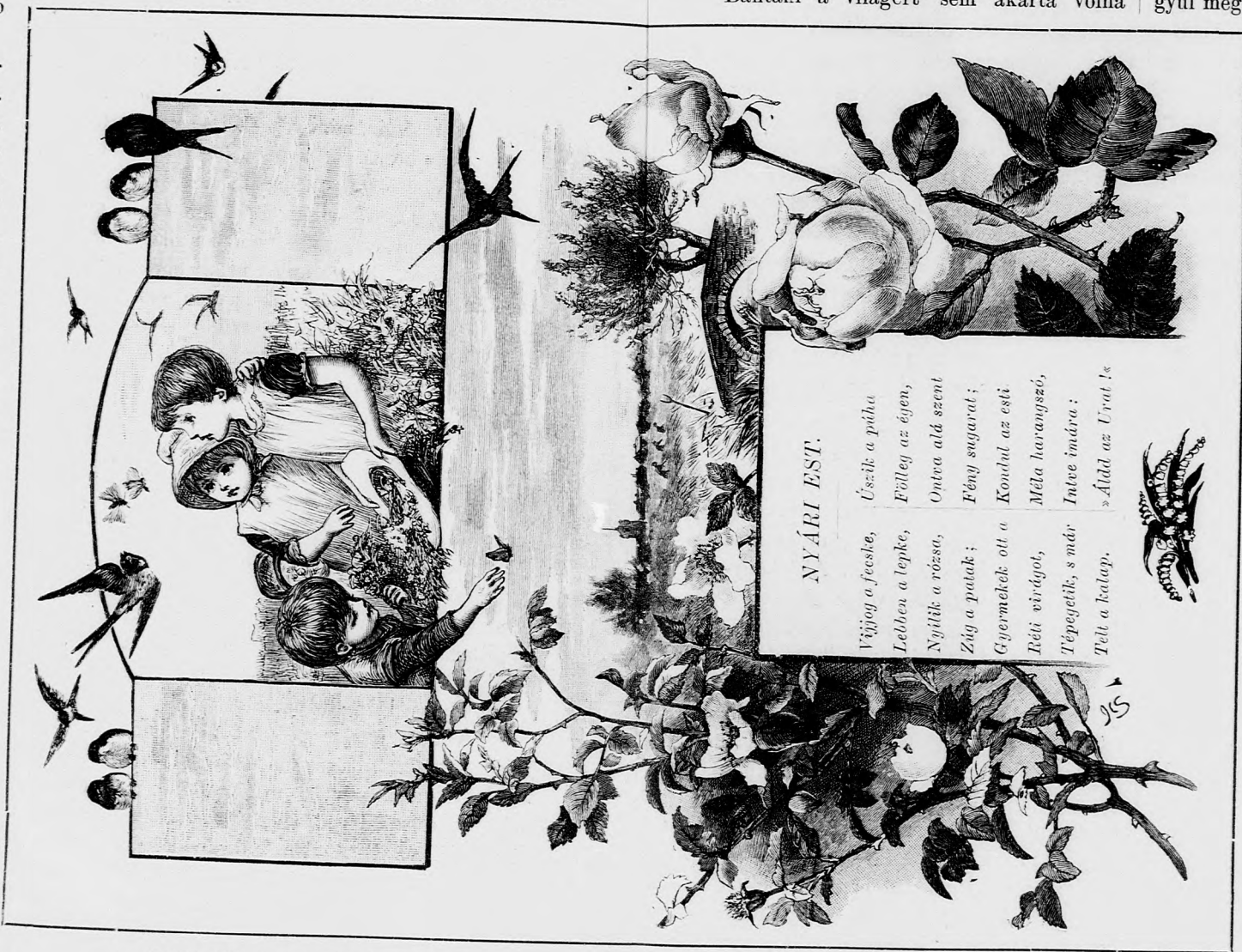
Arovaka fiatal szívében a hála érzése támadt. Mert az igaz jószág meglágyítja a legvadabb szívet is. Így a fiatal vörösbőrű szívében is a gyűlölet helyett egyszerre nagy szeretet fakadt a nemes fehér fiu iránt. Eldobta íjját, kését, s megfogta Jack kezét.

— Arovaka jó barát akar lenni, Arovaka szereti a fehér fiut, mondá.

— No, már így jól van, mondá Jack.

És a két fiu kezét fogott. Arovakának látszott a szeméből, hogy igazán érzi,

amit mond és tesz. Az ilyen félvad emberknél pedig úgy van az, hogy vagy nagyon gyűlölnek, vagy nagyon szeretnek

NYÁRI EST.

Vijjog a fecske,
Úszik a póka,
Lebben a lepke,
Fölleg az égen,
Nyitlik a rózsát,
Ontva alá szent
Zúg a patak;
Fény sugarat;
Gyermekék ott a
Köszöl az esti
Rét virágot,
Mila haragszó,
Tépegetik, s már
Intve inára:
Telt a kalap.
»Áldd az Urat!»

nagy barátságot a kis vadember iránt, csakhogy volt esze, hogy nem árulta el. Bántani a viláért sem akarta volna

nagyon ügyesnek, okosnak kell lenni, mert soha sem tudhatja, hogy a vadakkal miképp gyűl meg a baja. De ha Arovaka, a vezér fia, jó barátja, azzal már mégis nyert valamit.

Jack és Arovaka még éppen kézen fogva tartották egymást, mikor még valaki lépett oda. Ez pedig nem volt más, mint Hiava-Oma, a vezér, Arovaka apja.

Látszott, hogy nagyon meglepte a jelenet. Tudta, mennyire haragszik fia Jackra, mint akart boszút állani, s ime, most barátságosan kezét fognak. De csodálkozása nem tartott sokáig. Arovaka, amint megpillantá atyját, oda fordult feléje és a maguk nyelvén szaporán beszélt valamit. Jack persze nem értett ebből egy szót sem, de azért mégis jól tudta, mit beszél Arovaka, hogy az imént történt kalandot mondja el.

Hiava-Oma merően nézett fiára, mialatt ez beszélt. A vitéz törzsfőnök nem szólt közbe, nem is látszott az arczán semmi változás, de Jack észrevette, hogy egy izben mégis fölragyogott a szeme, mint aki nagyon megörül valaminek. És Jack nem

ugyan, de most már bizonyos volt, hogy vörösbőrűek közé jutott s megemlékezett atyja jó tanácsairól, hogy ilyenkor aztán

is tévedett.

Mert a valóságban úgy volt az, hogy Hiava-Oma úgy mutatta ugyan, mintha

egészen nyugodtan hallgatná a történetet; pedig voltaképp ugyancsak meg volt döbbenve és ugyancsak örvendett, hogy így történt. Az indiánusok nagyon keményen nevelik a fiaikat, de azért csak úgy szeretik, mint a fehérek. A vörösbőrű abban találja dicsőségét, hogy a legnagyobb fájdalmat, kínzást, magát a halált is szó nélkül, nyugodtan el tudja tűrni; aki ezt nem tudja, az nem igazi vitéz. De hogy ezt megtanulja, korán nehéz próbára teszik a fiukat. Így Hiava-Oma is reggel megbüntette a fiát, mert ez meghagyta magát verni a fehér fiutól; de Hiava-Oma csak azért tette azt, mert azt akarta, hogy Arovaka máskor még jobban megfeszítse az erejét. Szerette ő a fiát nagyon és úgy nevelte, hogy majd egyszer nagy hős és vezér legyen belőle. Eppen ezért titkon ugyancsak megborzadt, mikor hallotta, hogy Jack most könnyű szerrel agyonlőhette volna Arovakát. S hogy Jack ezt nem tette, azért Hiava-Oma mély hálát érzett a fehér fiu iránt. A vérszomjas vadember, kinek öröme telt benne, ha fehér embereket legyilkolhatott, most odalépett Jackhoz és kezét nyujtván neki, mondá:

— Jack derék vitéz, jó és nemes fiatal vitéz. Hiava-Oma mindig jó barátja lesz Jacknak.

Jack rajta volt, hogy el ne árulja, mennyire örvend e szavaknak. Roppant komoly és méltóságos maradt és így szólt:

— Jack is mindig jó barátja lesz a nagy vitéz Hiava-Omának és Arovakának. Nem fogjuk egymást soha sem bántani.

Hiava-Oma bólintott a fejével, hogy úgy lesz. Aztán hirtelen így szólt:

— Jack jó barát, Jack tehát tanítsa meg Arovakát birkózni. Mert vitéz Jack nagy mester.

Jack rögtön megértette, hogy Hiava-Oma nagyon röstelli a reggeli esetet, amikor fia olyan csufos vereséget szenvedett. A vörösbőrű vezér látta, hogy Jack nemcsak erejével, hanem ügyességével is győzött; szeretne volna tehát, ha Arovaka ezt eltanulja, hogy a vörösbőrűek közt aztán ő legyen a legügyesebb.

— Jól van, gondolá Jack, egyet-mást megmutatok neki, ezzel is nagyobb lesz a barátság.

Oda támasztotta puskáját egy fához.

— No jőjj, Arovaka. Megtanulod te azt hamar, mert erős vagy.

A kis vadember nagy örömmel fogott hozzá a leczkéhez. Pedig bizony most is csak úgy csufot vallott volna, mint reggel; csakhogy Jack eszén járt és nem rontotta el új barátja kedvét. Akárhányszor földhöz vághatta volna Arovakát, de nem tette, hanem megállapodott és megmutatta Arovakának, milyen ügyes fogásokkal kell jól birkózni. Arovaka pedig figyelmes tanítvány volt és hamar megértett mindent. Egy párszor Jack úgy tett, mintha Arovaka már le tudná őt győzni. Jól látta, hogy Hiava-Oma roppantul örül ennek; de arra mégis vigyázott Jack, hogy a kis vad ember el ne bizhassa magát. A birkózó leczkét úgy végezték, hogy Arovaka sokat tanult ugyan, de mégis csak éreznie kellett, hogy Jack a mester. Jack azonban így szólt:

— Nagyon jó volt, Arovaka pompásan megtanulta, amit mutattam... Nem

lesz társai között legyőzze.

Arovaka és gatták ezt. Hiava-Oma őszinte jó barát, kezébe a puskáját, így szólt:

— Jack jó barátok leszünk a sátorában. Hiava-Oma sátorába.

Ez bizony Jacknak. Ki tartsa a sátorában? Azt mondta... De már kezni, mert ez s... érhetne a barát, tehát:

— Elmegegy. Megnézem sátorában nem sokáig, me...

Hiava-Oma úgy lesz, aztán ment elől, a két egymás mellett hol a többi v... multak, látva, h... fiu jön, aki nem... a puskája és ví... De csodálkozta... hogy ők nem é... Jack nem egés... ketten.

— Oh Jack kiáltá Vili. Mo...

— Veszve mit, szólt Jack csak mint ver... taimnál.

lesz társai közt senki, aki most már legyőzze.

Arovaka és apja elégedetten hallgatták ezt. Hiava-Oma annak jeléül, hogy őszinte jó barát, maga adta vissza Jack kezébe a puskát, megveregette a vállát s így szólt:

— Jack jeles fiatal vitéz, mindig jó barátok leszünk. Jack most eljön Hiava-Oma sátorába.

Ez bizony nem volt egészen inyére Jacknak. Ki tudja, mi éri ott a vadak sátorában? Aztán pajtásai várni fognak reá... De már hiába, nem szabad ellenkezni, mert ez sértés volna, hamar véget érhetne a barátság. Inkább így szólt tehát:

— Elmegyek veled, híres nagy vitéz. Megnézem sátorodat és pihenek nálad, de nem sokáig, mert másfelé van utam.

Hiava-Oma biccentett a fejével, hogy úgy lesz, aztán megindultak. A vezér ment elől, a két fiu pedig barátságosan egymás mellett. Így értek a sátorhoz, hol a többi vörösbőrűek ugyancsak bámultak, látva, hogy vezérökkel egy fehér fiu jön, aki nem fogly, mert kezében van a puskája és vígan beszélget Arovakával. De csodálkoztak Vili és György is, csak-hogy ők nem értették meg rögtön, hogy Jack nem egészen úgy került ide, mint ők ketten.

— Oh Jack! Hát téged is elfogtak, kiáltá Vili. Most már veszve vagyunk!

— Veszve? Arról nem tudok semmit, szólt Jack, oda lépve barátaihoz. Én csak mint vendég vagyok itt jó barátaimnál.

— Akkor hát legalább megviheted a hirt atyámnak, hogy én meg György szerencsétlenül jártunk, szabadítson ki.

— No persze! Együtt megyünk szépen haza.

Vili szomoruan rázta a fejét.

— Nem tudom, micsoda jó szerencse ért téged, hogy jó barátságba jutottál a vadakkal, de mi foglyok vagyunk, minket vagy megölnek, vagy elhurcolnak magukkal messzire. Már ezen te sem segíhetsz, akármilyen jó barátságot kötöttél velök. Jó, hogy legalább te megmenekülsz.

De Jack semmikép sem akart busulni, hanem így szólt:

— Csak legyetek nyugodtan. Most nem érünk rá elbeszélni egymásnak, hogy kerültünk ide; de az bizonyos, hogy magam nem megyek el innen!

Mialatt így beszélgettek, a vörösbőrűek is nagy tanakodásba merültek vezérökkel s minduntalan a három fiu felé néztek; látszott, hogy ezekről foly a beszéd. Hiava-Oma aztán oda lépett Jackhoz s így szólt:

— Jack jöhet a sátoromba... Jack jó barátom és vendégem. És a mikor akar, akkor elmegy, vádászhat, senki sem fogja bántani.

Itt volt most a fontos pillanat, melyre Jack számított. Eltitkolva nagy izgatottságát, nyugodtan, szinte közönyösen mondá:

— Jack nem mehet, Jack nagyon szoszomoru, mert barátai foglyok. Jack nem hagyja el barátait és ha barátai meghalnak, Jack is meghal. De ha Hiava-Oma igazi vitéz és jó barátom, akkor elbocsátja velem barátaimat is és visszaadja nekik

puskájokat. Ha nem teszi, akkor nem barátom és sajnálni fogom, hogy meg nem öltem Arovakát.

A vörösbőrű vezér egy pillanatig gondolkozott. Arovaka ott állt mellette, hallott mindent és megöelve Jackot, mondott valamit atyjának. Hiava-Oma megszólalt:

— Jól van, ugy lesz, a mint Jack kívánja... a ki Jack barátja, az Hiava-Oma és Arovaka barátja. Mind a hárman elmehettek.

A három fiu csak nagynehezen bírta megállani, hogy ne ujjongjon örömben. De nyugodtságot mutattak s Jack komolyan mondá:

— Hiava-Oma nagy vitéz és nagy vezér, mindig jó barátja leszek. És e két barátom is mindig jó barátja lesz.

Kezét nyujtotta s Hiava-Oma barát-ságosan megszorította. Aztán Vili és György is kezét fogtak vele. A vezér intett, egy vörösbőrű előhozta Vili és György puskáit, a három fehér fiu elbuszított és néhány percz mulva már mesze járt.

Nagy darabon mentek szapora léptekkel, szótlantul. Mikor már teljesen bizonyosak lehettek, hogy a vadaktól nem kell tartaniok, Vili nyakába borult Jacknak s György ugyanezt tette.

— Megmentettél, örökre hű barátaid leszünk.

Aztán nagy örömben ugráltak és tánczoltak, mikor pedig megelégték, elmondták egymásnak, kivel mi történt. De aztán egyébre is gondoltak.

— Azt hiszem, jobb lesz abba hagyni a vadászatot és haza térni, mondá Vili.

Most már bizonyosan tudjuk, hogy egész csapat vörösbőrű kószál itt a vidékünkön. Minket nem bántanak, de megtámadják otthon szüleinket, ott szükség lehet a puskáinkra. Siessünk haza.

Mire beesteledett, otthon voltak. Szüleik, megtudván a történeteket, helyeselték hazatérésöket és mindent előkészítettek, hogy a vörösbőrűek támadását visszaverhessék. Mert a támadást bizonyosnak tartották.

De ebben csalódtak. A vörösbőrűek nem mutatkoztak sem Gedney, sem Burton tanyája mellett, de még a környéken sem, még pedig soha többé. Csöndes békeséges maradt ez a táj, nem kellett ott félni többé senkitől. Az öreg Gedney pedig megölelte fiát és elégedetten mondá:

— Jól végezted, Jack fiam. Hiava-Oma és fia háladatosak, okossággal és jó-sággal megnyerted őket s most már nyugodtan élhetünk.

A VARÁZSLAT.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a 381. lapon.)

A LESZ majd megint baj és panasz a faluban. Vándor-czigányok ütötték föl a sátrukat ott az erdő mellett.

— Mik azok a czigányok?

— Hát olyan nyughatatlan népség, mely örökké kóborol.

— És soha sem állanak meg?

— Dehogy nem. Mikor nem járnak, akkor állnak.

— És mit csinálnak?

— Lopnak, vagy pedig bolondítják az embereket.

— De mit lopnak?

esik. B
érnél v
—
mindig
Esztik
Ugy-e

— Mindent, ami a kezök ügyébe esik. Bizony még téged is ellopnának, ha érnél valamit.

— Oh, én érek valamit! Mamácskám mindig azt mondta, hogy én az aranyos Esztike vagyok, az arany pedig sokat ér. Ugy-e Janika?

— Tudja is Janika! Régen volt az, mikor ti aranyosok voltatok; már lekopott rólatok az arany.

Ez a mondás nem tetszett Esztikének, de még Janikának sem, ámbár olyan kicsinyek voltak ők még, hogy nem igen tudták, mit akar Béla azzal mondani. De

... FELEJÖK MUTATOTT. (Lásd a 382. lapon.)

annyit mégis értettek belőle, hogy Béla csufolódik velök, ez pedig fájt nekik. Más-hoz voltak szokva, mikor még élt a mamájok és otthon voltak a szép fővárosban. De már annak vége, a jó mama meghalt s a két kis testvérke falura került a nénihez. Új volt nekik itt minden, mert eddig még soha sem voltak kint a nagyvárosból. Jó is lett volna minden, csak a néni fiai: Béla és Tamás ne lettek volna már olyan nagyok. De biz ezek már nem illettek játszótársul a két kicsikéhez. Azután meg azt sem lehetett ugyan mondani, hogy rossz fiuk, de mégis kissé nyersekek voltak és akárhányszor éreztették, hogy ők itthon vannak, Esztike és Janika pedig csak aféle árvák, a kikkel nem kell sokat czere-móniázni. Így aztán nem csoda, hogy a két kis testvérke sokszor gondolt arra, mennyivel jobb volt az, mikor még élt a kedves jó mama, kit annyira szerettek. A néni is szerette őket, de hát sok dolga volt a gazdaság körül, nem tölthetett velök sok időt s a két kis testvér sokszor elbusult a mama után, kit alig pár héttel ezelőtt vesztek el. Most is felsóhajtott Esztike:

— Oh, csak élne mamácska! Akkor én most is aranyos volnék, nem mondanák rám, hogy megkóptam.

— Hiszen ezzel csak csufolnak minket, mondá Janika. Én is jobb szeretnék otthon lenni a városban, ott a nagy fiuk nem olyan gorombák.

Béla nevetve vonogatta a vállát és odább ment, talán mert egy kicsit olyanformát is érzett, hogy nem jól cselekedett.

Esztike és Janika, a mint magukra maradtak ott az udvaron, nem igen tudtak mihez fogni. A kis Esztike hirtelen megszólalt:

— Tudod mit Janika? Nézzük meg azokat a cigányokat. Én még soha sem láttam ilyet, pedig otthon az öreg dada sokat mesélt róluk.

— Az ám. Én is szeretném látni. De nem tudjuk, hol vannak.

— Hogy ne? Mondta Béla, hogy a kis erdő alatt... már sétáltunk ott a néniével... én tudom az utat, nincs az messze.

— Akkor hát menjünk.

El is indultak s mihamar kint voltak a mezőn. Pompás volt a séta a kedves, enyhe nyári időben és nem sokára meg is pillantották a kóbor cigányok tanyáját. Egy csacsi legelt a tanyájok közelében, odább pedig egy pár sovány ló. Bizonyosan ezek húzták azt a házikó formájú kocsit, mely körül a cigányok tanyáztak. A tűz körül forgolódtak, ültek, álltak, két gyermek pedig egy nagy üst vizet vitt épen a tűzhely felé. Fiu volt az egyik, leány a másik. A fiu csöppet sem hasonlított a többiekhez, fehérebb volt a képe. Ő pillantotta meg először a messziről báméskodó két testvérkét és feléjük mutatott. (Lásd a képet a 381. lapon.)

Esztike ezt nem látta, Danika sem, ők csak bámulták messziről a furcsa népséget. Egyszerre azonban ott termett mellettök az a fiu és az a leány, a ki az üstöt vitte volt. S a fiu megszólalt:

— Mit kerestek ti itt? Ha hozzánk akartok jönni, mért nem jösztek közelebb?

— Hát ti kik vagytok? kérdé a még bátrább Janika.

— Én Peti vagyok, ez meg itt Manczi, a vajda lánya. Hát ti kik vagytok?

— En Janika vagyok, ez pedig a hugocskám Esztike. Ti cigányok vagytok, ugy-e?

— Persze hogy azok, felelé Manczi nevetve.

— És ti is mindig kóboroltok és loptok? kérdé Esztike.

A két cigány gyerek nagyot nevetett.

— Ugy látszik, otthon már hallottátok a hírünket, mondá Manczi vigyorogva.

— Nincs különben, mondta Béla.

— Hát ez itt kicsoda? Szintén testvér?

— Oh nem... mi ketten árvák

vagyunk... itt vagyunk a néninél, de azelőtt városban laktunk, csak hogy a kedves jó mamánk meghalt. Oh, ha még élne!

A két testvérke, mint a mama említésénél rendesen, könyezni kezdett. És Peti, az a fehérképű cigánygyerek, hirtelen félre fordult, mintha ő is könyeit akarván eltítkolni. De a vigyorgó Manczi így szólt:

— Meghalt a mamátok? Hisz az nem olyan nagy baj! Mért nem varázslókat vissza? Akkor megint itt volna.

Már ezt Janika és Esztiike sehogysen értették és bámulva néztek Manczira. Ez pedig roppant komolyan mondá:

— Nem értitek és nem hiszitek, ugy-e? Persze, mert nem tudjátok, milyen az igazi varázslat. Azt csak cigány asszony tudja. Az én öreg anyám vissza tudná hozni mamátokat.

— Ugyan Manczi, hadd el! szólt közbe Peti.

— Te csak hallgass, förmedt rá Manczi, mert kikapsz, ha olyanba beszélsz bele, amihez nem tudsz. De én tudom, amit tudok. Ezek a gyönyörű testvérek szomorkodnak a mamájok után, az én öreg anyám pedig segíthet a bajukon.

— És mamánk visszajönné?

— Persze hogy vissza!

— De nekünk azt mondták, hogy meghalt és nem jön soha vissza.

— Nem ám, ha varázsló nem segít. De az én öreg anyám vissza tudná varázsolni.

— És megtenné, ha szépen megkérnők?

— Persze hogy meg! Jertek csak velem, elvezetlek hozzá.

Egy vén cigány asszony volt ott a tűzhely közelében, ahhoz mentek s Manczi halkan sugott valamit neki. Az öreg bólintott a fejével s így szólt Esztiikéhez és Janikához:

— Oh, kedves kis tubiczáim, hát a

mama után szomorkodtok? No, nem kell busulni, majd visszahozom én.

— Igazán? kérdé a két kicsike bámuló örömmel.

— Ha mondom! Csak oda kell mennünk, a hol a mama lakott.

— Igen ám, de mi nem mehetünk, a néni nem ereszt.

Már pedig a nélkül nem használ a varázslat. Akár mindjárt indulhatnánk, de most sok ember jár erre. Hanem este titkon szökjetez ide és reggelre a mamánál lesztek.

Már ennek az ígéretnek Esztiike és Janika nem állhattak ellen. Milyen boldogság lesz az, ha újra ölelhetik a jó mamácskát. Megfogadták, hogy este eljönnek és aztán utra kelnek.

— De erről nem szabad ám otthon egy szót sem szólani, inté a vén cigány asszony. Máskülönben vége a varázslatnak.

Esztiike és Janika, amint haza értek, félre vonultak, nehogy valamiképp elárulják, milyen nagy dologban járnak. Aztán volt elég beszélni valójok egymás közt, hogy mit mindent fognak elmondani a mamának.

Alig győzték várni, hogy este legyen. A mint egészen besötétedett, óvatosan kiosontak a házból és siettek a cigány tanya felé. Kissé remegtek, nemcsak a szökés miatt, hanem mert olyan szokatlan, ijedelmes volt a sötétben kint járniok. No, de nem volt nagyon messze és még nehezebb dologra is vállalkoztak volna, mert reggel majd együtt lesznek a jó mamácskával.

Eljutottak a cigánytáborhoz. Már nem is volt tábor, minden össze volt pakolva, lovak a nagy bódékocsiba befogva, indulásra készen állt minden, csak a testvéreket várták. Az öreg cigány asszony mindjárt meg is fogta őket.

— No, csak hogy eljöttetek, bárány-

káim! Hamar be a kocsiba, aztán indulunk.

De ekkor megszólalt valaki:

— Csak lassan! Ugyan hová indulnának ezzel a két kis gyermekkel? Ki engedte?

A cigányok mind előgrottak, hogy rá támadjanak a vakmerőre, ki utjokba mer állani. De hamar elmúlt ettől a kedvök, mert Béla és Tamás voltak ott, mellettük pedig a bíró vagy tiz markos legénnyel, mind ellátva fokossal, vas villával.

— Hát gyermekeket akartok rabolni, jó madarak? szólt a községbíró. No, majd elmegy tőle a kedvetek. Mars be a börtönbe! Legények, kísérvétek be valamennyit.

De a gonoszok vezére látta, hogy még sem mindnyájokat viszik. Peti amott áll szabadon s nem bántják, sőt dicsérik és simogatják.

— Ó árult el! Mindig féltem, hogy ez a ficzkó nem felejt el, kicsoda és egyszer vesztünkre válik! dörmögé.

— Jó szerencse, hogy úgy volt, szólt a bíró. Peti meg is kapja jutalmát.

Megindultak, kiki a maga helyére: a cigányok börtönbe, Esztike és Janika pedig Bélával és Tamással haza s velök ment Peti is. Utközben Béla magyarázta a kicsinyeknek, milyen veszedelemben rohantak, hogy azok a gonoszok elhurcolták volna őket örökre. Nagy bajjal sikerült megmagyaráznia, hogy hazugság volt az egész, amit a mama vissza varázsolásáról hallottak, mert a kit a jó Isten magához vesz, azt többé nem adja vissza.

— Többször ne tegyetek ilyet, mert nem lesz mindig közel egy ilyen Peti, a ki megmentsen.

Megtudták aztán, hogy Peti azért tette ezt, mert maga is ilyenformán került a gyermekrablók közé. Még egészen kicsike volt, alig négy éves, mikor elrabolták. Már nem is tudta, mi a neve, mindent elfelejtett, csak a mamára emlékezett még.

És mikor a két kicsikét a mama után busulni látta, megsajnálta őket s eltökélte, hogy megmenti őket.

Nem is maradt el jutalma, mert Béla szülei maguknál tartották egy időre s addig kerestek, kutattak, míg nemsokára megtudták, kik a Peti szülei. És Peti vissza került szüleihez, újra boldog lett.

Esztike és Janika nem kerülhettek vissza mamájokhoz, mert ez nem élt többé. De azért e naptól fogva mégis boldogabbak voltak. Mert a mint a dolgot fürkészgették, kiszült, hogy a kicsinyeknek az fájt, hogy Béla és Tamás durvák és gyöngédtelenek voltak a kis árvák iránt, ezért kívánczoktak el innen. A két nagy fiu ropantul bánta és röstelte ezt. Azontul rajta voltak, hogy jó testvérekül viseljék magukat, mert hisz az árváknak úgy is eléggé nagy a szomorúságuk. Szeretettel aztán elfeledték a multakat s Esztike és Janika nem sóvárogtak többé a lehetetlen után, nem is hittek többé semmiféle varázslatban.

Jótékonyság.

A víz- és tüzkárvallottak gyámolítására adakoztak: Rakovszky Márta és Károly 2 frt 60 kr., Pfeiffer Gyula küldeménye 5 frt. (Egyes adakozók: Mama 1 frt., Apa 1 frt., Irma néni 50 kr., Filek bácsi 1 frt., Annuska 50 kr., Endre 40 kr., Gyulácska 60 kr.), Posztóczy Margit (mint tisztá jövedelmét egy színi előadásnak, melyben a beküldőn kívül közre működtek még Posztóczy Károly, Holló Mariska és Géza) 14 frt 64 kr.

Ez adományok a »Nemzet« ezimű napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

Megfejtések és megfejtők és Forgó bácsi póstája a jövő számban.